

A. Crooke: Nezbytné iluze - Příběh o EU jako geostrategickém hráči nyní praskl

- CZ24 News | 7. prosince 2022

EU: Evropa je odsouzena k tomu, aby se stala ekonomickým zapadákovem. „Ztratila Rusko - a brzy i Čínu. A zjišťuje, že ztratila i své postavení ve světě, píše Alastair Crooke.

V Evropě se děje něco zvláštního. Ve Velké Británii nedávno došlo k „[vymývání režimu](#)“, když „globalista“ Rishi Sunak, který je silně proevropsky orientovaný ministr financí (Hunt), připravil půdu pro premiérské křeslo bez voleb. Proč? Inu, aby zavedl rozsáhlé škrtky ve veřejných službách, normalizoval imigraci, která dosahuje 500 000 osob ročně, a zvýšil daně na nejvyšší úroveň od 40. let 20. století. A otevřít kanály pro novou dohodu o vztazích s Bruselem.

Britská strana toryů se s tím spokojí? Snižovat sociální podporu a zvyšovat daně do již existující celosvětové recese? Na první pohled to nedává smysl. Odstíny Řecka 2008? Řecké úspory pro Británii – uniká nám něco? Připravuje se tím půda pro to, aby establishment Remainerů mohl poukázat na ekonomiku v krizi (obviňovanou z neúspěchu brexitu) a říci, že neexistuje jiná alternativa (TINA) než návrat do EU v nějaké podobě (britská „čepice v ruce“ a se skloněnou hlavou)?

Zjednodušeně řečeno, zdá se, že zákulisní síly chtějí, aby se Spojené království vrátilo ke své dřívější roli zmocněnce USA v Bruselu a prosazovalo agendu primátu USA (zatímco Evropa se propadá do pochybností o sobě samé).

Podobně zvláštní – a příznačné – bylo, že **15. září** vstoupil bývalý německý kancléř **Schroeder** bez ohlášení do **Scholtzovy** kanceláře, kde byl přítomen pouze kancléř a vicekancléř Robert Habeck. **Schroeder** přímo před Scholtzovým očima **položil na stůl návrh Gazpromu** na dlouhodobé dodávky plynu.

Kancléř a jeho předchůdce na sebe minutu upírali pohledy, aniž by prohodili jediné slovo. Pak **Schroeder** natáhl ruku, **vzal si zpět nepřetčený dokument**, otočil se k němu zády a vyšel z kanceláře. Nic nebylo řečeno.

Dne **26. září (o 11 dní později)** došlo k sabotáži plynovodu Nordstream. Překvapení (ano, nebo ne)?

Mnoho nezodpovězených otázek. Výsledek: Žádný plyn pro Německo. Jedno potrubí Nordstream (2B) však sabotáž přežilo a zůstává pod tlakem a funkční. Přesto do Německa stále nedorazí žádný plyn (kromě zkapalněného plynu za vysokou cenu). V současné době neexistují žádné sankce EU týkající se plynu z Ruska. **Příjem plynu z Nordstreamu vyžaduje pouze regulační povolení.**

Takže: Evropa [má mít úsporná opatření](#), ztrátu konkurenceschopnosti, zvyšování cen a daní? Ano – přesto se Scholtz na nabídku plynu ani nepodíval.

Strana zelených Habecka a Baerbockové (a Komise EU) je v [těsném souladu](#) s těmi, kteří v Bidenově týmu trvají [na zachování hegemonie USA](#), a to za každou cenu. Tato eurokoalice je vůči Rusku vysloveně a zjevně nepřátelská; a naopak je stejně zjevně shovívavá vůči Ukrajině.

Jaký je celkový obraz? Německá ministryně zahraničí Baerbocková ve svém projevu v New Yorku 2. srpna 2022 nastínila vizi světa ovládaného USA a Německem. V roce 1989 George Bush slavně nabídl Německu partnerství ve vedení, tvrdila Baerbocková. „Nyní nastal okamžik, kdy jej musíme

vytvořit: *Společné partnerství ve vedení*„. Německá nabídka na výslovné prvenství v EU, která získala podporu USA. (To se Angličanům líbit nebude!)

Zajištění toho, aby se neustupovalo od sankcí vůči Rusku a aby EU nadále finančně podporovala válku na Ukrajině, je jasnou „červenou linií“ právě pro ty členy Bidenova týmu, kteří budou nejspíše Baerbockově atlantistické nabídce věnovat pozornost – a kteří chápou, že Ukrajina je pavoukem uprostřed sítě. Zelení na to výslovně hrají.

Proč? Protože Ukrajina je stále globálním „pivodem“: Geopolitika, geoekonomika, dodavatelské řetězce surovin a energie – to vše se točí kolem toho, kde se tento ukrajinský pivot nakonec usadí. Ruský úspěch na Ukrajině by přinesl vznik nového politického bloku a měnového systému prostřednictvím jeho spojenců v BRICS+, Šanghajské organizaci pro spolupráci a Euroasijské hospodářské unii.

Jde tedy v tomto evropském úsporném tažení jen o to, aby německá Strana zelených upevnila rusofobii v EU? Nebo Washington a jeho atlantističtí spojenci nyní připravují něco víc? Připravují se na to, že se Čína dočká „ruského zacházení“ ze strany Evropy?

Začátkem tohoto týdne v Mansion House premiér Sunak přeřadil na jinou rychlost. „Smekl klobouk“ před Washingtonem a slíbil, že bude stát na straně Ukrajiny „tak dlouho, jak to bude nutné“, nicméně jeho hlavní zahraničněpolitická pozornost se pevně soustředila na Čínu. Stará „zlatá“ éra čínsko-britských vztahů „skončila“: „Autoritářský režim [v Číně] představuje systémovou výzvu pro naše hodnoty a zájmy,“ řekl – s odkazem na potlačení protestů proti nulovému COVID a nedělní zatčení a zbití novináře BBC.

V EU – která se zpožděním propadá panice z probíhající [rozsáhlé deindustrializace](#) – prezident Macron signalizuje, že by EU mohla zaujmout tvrdší postoj vůči Číně, avšak pouze v případě, že by USA ustoupily od dotací v rámci zákona o snižování inflace, které lákají společnosti z EU, aby [odpluly a zakotvily v Americe](#).

Macronova „hra“ však pravděpodobně skončí ve slepé uličce nebo přinejlepším jako kosmetické gesto – zákon byl totiž v USA již uzákoněn. A bruselská politická třída už nepřekvapivě mává bílou vlajkou: Evropa ztratila ruskou energii a nyní může ztratit **čínské technologie, finance a trh**. To je „trojitá rána“ – ve spojení s evropskou deindustrializací.

Tady to máte. Úsporná opatření jsou vždy prvním nástrojem v americké sadě nástrojů pro vyvíjení politického tlaku na americké zmocněnce. Washington již připravuje vládnoucí elity EU na to, aby se oddělily od Číny, jak to již Evropa v zásadě udělala od Ruska. **Největší evropské ekonomiky již zaujmají vůči Pekingu tvrdší postoj**. Washington bude tlačit na Spojené království a EU, dokud nebudou souhlasit, aby dosáhl plného souladu s odstřižením od Číny.

Protesty v Číně kvůli regulacím Covidu nemohly přijít v příhodnější dobu z pohledu amerických „čínských jestřábů“: Protesty v Číně nabízejí Washingtonu příležitost, aby se naplno pustil do demonizace Číny:

„Linie“ používaná proti Rusku (Putin dělá jednu chybu za druhou, systém se hroutí, ruská ekonomika je nejistě na ostří nože a nespokojenost obyvatelstva prudce roste) – bude „vystřižena a přilepena“ na Si a Čínu.

Jenže nevyhnutelné morální poučování ze strany EU Čínu více znepřátelí: Naděje na udržení obchodní pozice v Číně se rozplynou a Čína si bude fakticky „mýt ruce“ nad Evropou, nikoli naopak. Evropští představitelé mají tuto slepou skvrnu – dost možná někteří Číňané budou praxi Covid

lockdown odsuzovat, přesto však zůstanou hluboce čínsky a nacionalisticky naladěni. Budou nesnášet poučování EU: „Evropské hodnoty mluví jen samy za sebe – my máme své vlastní“.

Je zřejmé, že Evropa se dostala do hlubokého kráteru. Její protivníci zahořknou nad moralizováním EU. Ale co se vlastně děje?

Zaprvé, EU je nesmírně zaujatá svým vyprávěním o Ukrajině. Zdá se, že není schopna číst směr, kterým se [události ve válečné zóně ubírají](#). Nebo, pokud je čte správně (čemuž zatím nic nenasvědčuje), zdá se, že není schopna ovlivnit korekci směru.

Připomeňme si, že Washington v době začátku války nikdy nepovažoval válku za „rozhodující“. Vojenský aspekt byl vnímán jako doplněk – násobitel tlaku – k politické krizi v Moskvě, kterou měly rozpoutat sankce. Dle počáteční koncepce představovala finanční válka frontovou linii – a vojenský konflikt vedlejší útočnou frontu.

Teprve s nečekaným šokem, kdy sankce [nedosáhly v Moskvě](#) „šoku a úžasu“, se prioritě přesunula z finanční do vojenské oblasti. Důvodem, proč nebyla „vojenská“ oblast zprvu považována za „frontovou linii“, bylo to, že Rusko mělo zjevně potenciál k eskalační převaze (což je faktor, který je nyní tak zřejmý).

Takže jsme tady: Západ byl ponížen ve finanční válce, a pokud se něco nezmění (tj. dramatická eskalace ze strany USA) – prohraje i vojensky – se zřetelnou možností, že Ukrajina v určitém okamžiku prostě imploduje jako stát.

Skutečná situace na bojišti je dnes téměř zcela v rozporu s narativem. EU však do svého ukrajinského narativu investovala tak mnoho, že místo toho, aby se stáhla a přehodnotila skutečnou situaci, ji prostě zdvojnásobila.

A tím, že se narativně zdvojnásobil (stát na straně Ukrajiny „tak dlouho, jak to bude nutné“), se strategický obsah „ukrajinského“ obratu otočil o 180 stupňů: Ukrajina“ nebude „ruským afghánským bahnem“. Spíše se její „zadnice“ změní v dlouhodobé finanční a vojenské „bažiny“ Evropy.

„Tak dlouho, jak to bude potřeba“ dává konfliktu neurčitý horizont, přitom ponechává Rusku kontrolu nad časovým harmonogramem. A „tak dlouho, jak to bude potřeba“ znamená stále větší vystavení slepým místům NATO. Zpravodajské služby ostatních zemí světa si všimnou nedostatků v protivzdušné obraně a vojenském průmyslu NATO. Pívo ukáže, kdo je skutečným „papírovým tygrem“.

„Jak dlouho to bude trvat“ - promyslela to EU?

Pokud si i Brusel představuje, že takové urputné lpění na narativu zapůsobí na zbytek světa a přimkne tyto ostatní státy blíže k „ideálu“ EU, mýlí se. Již nyní panuje široká nevraživost vůči představě, že evropské „hodnoty“ nebo sváry mají nějaký širší význam, přesahující hranice Evropy. „Ostatní“ budou tuto nepružnost považovat za jakési bizarní nutkání Evropy k sebevraždě – a to právě ve chvíli, kdy konec „všeho bublinového“ již hrozí velkým poklesem.

Proč by Evropa měla zdvojnásobit svůj projekt „Ukrajina“ i za cenu ztráty svého postavení v zahraničí?

Možná proto, že se politická elita EU ještě více obává ztráty svého domácího narativu. Potřebuje od toho odvést pozornost – je to taktika zvaná „přežití“.

Evropská Unie, stejně jako NATO, byly vždy politickým projektem USA, jehož cílem bylo podmanění

Evropy. A stále jím je.

Přesto meta narativ EU, pro vnitřní účely EU představuje něco diametrálně odlišného: že Evropa je strategický hráč; politická mocnost sama o sobě; tržní kolos, monopol s mocí vnucovat svou vůli komukoli, kdo s ní obchoduje.

Jednoduše řečeno, příběh EU spočívá v tom, že má smysluplné politické působení. Washington však právě prokázal, že žádné nemá. Tento narativ ji zničil. Evropa je tedy odsouzena k tomu, aby se stala ekonomickým zapadákem. „Ztratila“ Rusko – a brzy i Čínu. A zjišťuje, že ztratila i své postavení ve světě.

[Skutečná situace](#) na geopolitickém „bojišti“ je opět téměř zcela v rozporu s narativem EU jako geostrategického hráče.

Její „přítel“, Bidenova administrativa, je pryč – zatímco jinde se hromadí mocní nepřátelé. Politická třída EU nikdy dobře nechápala svá omezení – bylo „kacířstvím“ dokonce i naznačovat, že moc EU má svá omezení. V důsledku toho EU do tohoto vyprávění o svém působení také nesmírně investovala.

Vyvěšování vlajek EU na všech úředních budovách nezakryje fíkový list přes nahotu ani neskryje odloučení mezi bruselskou bublinou a jejím znehodnoceným evropským proletariátem. Francouzští politici se nyní otevřeně ptají, co může Evropu zachránit před úplným vazalstvím. Dobrá otázka. Co se dělá, když praskne hypernafouknutý mocenský zároveň financionalizovaný příběh?

AUTOR: Alastair Crooke

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ